

- a) **A vízmegosztás és az öreg-Duna rehabilitációja:** Magyarország számára a Duna 1992-es egyoldalú elterelése óta a vízmegosztás kérdése volt a legfontosabb. A hatályos, 1995-ben kötött ideiglenes vízmegosztási megállapodás alapján a Duna teljes 2000 m³/s-os vízhozamából az öreg Dunába évi átlagban 400 m³/s-ot juttat a szlovák fél (20%). Mivel ezt a vízmennyiséget használjuk fel a szigetközi vízpótlásra, ezért a főmederbe igen kevés víz jut. A kérdés Szlovákia számára is elsődleges jelentőségű, ugyanis jelentős vízmennyiség átadása olyan szinten csökkentené a bósi erőmű rentabilitását, amely lehetetlenné teszi a megállapodást.

A **vízmegosztás kérdése**, erős szimbolikája ellenére azonban **félrevezető**. Az öreg-Duna vízszintje ugyanis pusztán vízpótlással nem állítható helyre (ahhoz ugyanis lekéne állítani a bósi erőművet). Ráadásul a jelenlegi vízhozam pl. 30%-kal való megnövelése mindössze 30 centiméterrel emelné a vízszintet, ami a folyószakasz helyreállításához elégtelen. Következésképp, ami Magyarország által a politikailag kérhető maximum mennyiség, az Szlovákia számára elfogadhatatlanul sok, eredményét tekintve pedig Magyarország számára is túl kevés.

A szigetközi vízszint helyreállításához ugyanis elsősorban **műszaki beavatkozásokra** és valamennyivel **több vízre** van szükség, közel sincs szükség azonban a víz 50%-ra. A szükséges **többletvíz-mennyiség attól függ**, hogy a felek milyen típusú **vízdinamikát** és hozzá kapcsolódó **élővilágot** kívánnak a főmederben létrehozni (azaz bizonyos mértékig politikai döntés kérdése).

A Szigetköz élővilága és a turizmus szempontjából fontos a víztöbblet **időbeni ütemezése**, azaz Magyarországnak elsősorban a tavaszi-nyári időszakban van szüksége több vízre.

Javasolt álláspont: Magyarország a jelenlegi nyári 600 m³/s helyett 800-900 m³/s vízre tartson igényt, a téli és átmeneti vízszintek kisebb léptékű emelése mellett.

- b) **Magyarország tulajdoni igénye a bósi erőmű és a megtermelt áram 50%-ára:** a tulajdoni igény érvényesítésének előfeltétele a Magyar Állam nehezen kalkulálható, de várhatóan **több száz milliárd forintnyi egyszeri befizetése**. A magyar energiapolitika nem számol sem a bósi erőmű termelő, sem rendszer-kiegyenlítő kapacitásával (ez utóbbi minimális, mert a bósi erőmű nem csúcsüzem módban működik). A bósi kapacitás rendszerbe állítása szükségessé tenné az atomenergia meghatározó szerepén alapuló magyar energiapolitika felülvizsgálatát. Fel kell hívni a figyelmet azonban két tényezőre:

- o amennyiben Magyarország lemond a tulajdoni igényéről, akkor végleg elvesznek az 1990 előtt Szlovákia területén végzett beruházásai is (ennek gyakorlati jelentősége nincs, de belpolitikai támadási felületet jelenthet);
- o Magyarország 1992-ben, az 1977-es szerződés egyoldalú felmondásával már ezekről az igényeiről egyoldalúan lemondott, ez irányú jogosultságait a Nemzetközi Bíróság Magyarország szándékaival ellentétesen állította helyre.

Javasolt álláspont: Magyarország az 1992 óta képviselt álláspontnak megfelelően **nem kíván a bósi erőmű üzemeltetésében részt venni.**